

Sygn. akt II AKa 201/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Jarosław Góral

Sędziowie: SA – Hanna Wnękowska (spr.)

SA – Paweł Rysiński

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej-Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2016 r.

sprawy z wniosku R. B. s. S. i T. z d. F., urodz. (...) w E.

o zadośćuczynienie za krzywdę wynikłą z zastosowania środków karnych

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 4 marca 2016 r. sygn. akt VIII Ko 30/16

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Do Sądu Okręgowego w Warszawie wpłynął wniosek R. B. o odszkodowanie i zadośćuczynienie za zastosowanie wobec niego środków karnych w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonymi oraz obowiązku zgłaszania się do K. w E. jeden raz w tygodniu w okresie od 4 stycznia do 2013 roku do 23 lipca 2014 roku w sprawie VIII K 294/06 Sądu Rejonowego w Elblągu.

R. B. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa kwoty 3 383 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 60 000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Zaskarżonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 marca 2016 roku, sygn. VIII Ko 30/16 zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz R. B. kwotę 3 383 zł tytułem odszkodowania oraz 7 600 zł tytułem zadośćuczynienia – wraz z ustawowymi odsetkami od uprawomocnienia się wyroku; w pozostałym zakresie wniosek oddalono.

Od wyroku tego apelację wniósł pełnomocnik wnioskodawcy.

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy zaskarżała wyrok w części oddalającej wniosek o zadośćuczynienie zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego poprzez naruszenie art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 445 § 1 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie, wyrażające się w niedostatecznym rozważeniu całokształtu okoliczności wpływających na prawidłową ocenę rozmiaru krzywdy wynikłej dla wnioskodawcy z niesłusznego stosowania środka karnego w postaci

obowiązku zgłaszania się do Komendy Miejskiej Policji oraz dozoru kuratora sądowego, co skutkowało przyjęciem, że adekwatną kwotą zadośćuczynienia należnego wnioskodawcy jest kwota 7 600 zł, podczas gdy w realiach przedmiotowej sprawy tak określona kwota jest niewspółmiernie niska w stosunku do rzeczywistych rozmiarów doznanej przez wnioskodawcę krzywdy, nie spełnia, zatem funkcji kompensacyjnej i nie może być uznana za „sumę odpowiednią”.

Wobec powyższego, na podstawie art. 437 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie w całości wniosku o zadośćuczynienie na rzecz R. B..

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy R. B. jest niezasadna.

Sąd Okręgowy należycie ocenił ujawniony materiał dowodowy i prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych stanowiących podstawę miarkowania wysokości zadośćuczynienia.

Niewątpliwie ocena rodzaju doznanej krzywdy i wysokość zadośćuczynienia jest trudna do skonkretyzowania w formie pieniężnej, wymaga starannej i wnikliwej oceny całokształtu okoliczności dotyczących stosowania kar lub środków, z których krzywda wynikła, dokonanej w aspekcie aktualnych realiów społecznych. Zadaniu temu Sąd Okręgowy sprostał.

Wbrew zarzutowi apelacji, Sąd rozważył wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia w tym przedmiocie okoliczności, także te do których odwołuje się skarżący, a okoliczności te znalazły należyty wyraz w wysokości orzeczonego zadośćuczynienia.

I tak Sąd uwzględnił podniesiony w apelacji fakt, że środek karny w postaci obowiązku meldowania się raz w tygodniu w K. ograniczał możliwości zarobkowe wnioskodawcy oraz swobodę podróżowania, jednak słusznie zauważył, że jej nie wykluczał. Oskarżony miał bowiem możliwość korzystania z krótkich urlopów wypoczynkowych lub wyjazdów weekendowych.

Sąd uwzględnił również okoliczność, że wizyty kuratora w miejscu zamieszkania wnioskodawcy związane z orzeczonym zakazem kontaktu z pokrzywdzonymi niewątpliwie stanowiły dla R. B. dyskomfort i utrudniały mu kontakty społeczne gdyż powodowały nieufność lokalnej społeczności.

Okoliczności te zostały przez Sąd Okręgowy rozważone z należyтым uwzględnieniem czasu trwania przedmiotowych środków karnych oraz aktualnych realiów społecznych.

Odnosząc się do wywodów apelacji, w których skarżący podniósł, że wnioskodawca po opuszczeniu zakładu karnego miał w perspektywie 15 lat życia, którego rutynowym elementem miały być regularne wizyty na Policji oraz dozór kuratora sądowego stwierdzić trzeba, że okolicznością uwzględnianą przy kształtowaniu wysokości zadośćuczynienia jest nie okres na który orzeczono określoną karę lub środek karny, lecz okres faktycznego ich wykonania.

Wobec powyższego, dzieląc argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny uznał, że zasądzona kwota 7600 zł jest odpowiednia z punktu widzenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia a jednocześnie mieści się w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.